

صَهِیون

متیو پْتِن

شادی و شعفی را تصور کنید که در پایتخت پس از سرکوب شورش توسط پادشاهی نیکو پدیدار می‌شود. این تصویر نمایانگر معنای «صَهِیون» در کتاب مقدس است. واژه صَهِیون در اصل اشاره به کوهی دارد که معبد مقدس در اورشلیم بر آن بنا گشت. اما با آشکار شدن در کلام خدا، این واژه به نمادی از پیروزی خداوند بر دشمنانش و مفاهیمی بسیار فراتر بدل می‌شود.

صَهِیون زمینی

داستان صَهِیون با انتخاب شدن آن از سوی خداوند آغاز می‌شود: «زیرا که خداوند صَهِیون را برگزیده است و آن را برای مسکن خویش مرغوب فرموده.» (مزامیر ۱۳۲: ۱۳) اما، تا زمانی که خداوند در آنجا مستقر شده و حکومت خود را برپا سازد، بایستی نخست دشمنانی که به مخالفت با او برخاسته و کوه مقدسش را تصرف کرده بودند، شکست دهد. این دشمنان شامل کنعانیان و به طور خاص بیوسیان بودند. داوود با یاری خداوند، بر این آخرین مانع مقاومت دشمنان خدا غلبه کرد. (به کتاب دوم سموئیل ۵: ۷ و کتاب یوشع ۱۵: ۶۳ مراجعه گردد)

پس از غلبه بر دشمنان خویش، خداوند شهر خود را بنا می‌نهد. او سلیمان را برمی‌گزیند تا معبدی در مرکز این شهر جدید برپا سازد. هنگامی که سلیمان تابوت عهد را از صَهِیون (شهر باستانی بیوسیان) به صَهِیون جدید (کوه معبد) رجوع شود به اول پادشاهان (۸: ۱) انتقال می‌دهد، این امر به اوج خود می‌رسد. خداوند این کوشش‌ها را با نزول شکوه و جلال خود بر معبد به کمال می‌رساند (اول پادشاهان ۸: ۱۱). او بنیان‌گذار و تکمیل‌کننده صَهِیون است (اشعیا ۱۴: ۳۲).

مزمور ۱۳۲ این وقایع را به منزله‌ی جلوس خداوند بر تخت پادشاهی زمینی‌اش جشن می‌گیرد. هر چند که خداوند همواره به عنوان آفریدگار، فرمانروایی کرده است، اما اکنون به صورت علنی به عنوان پادشاه بر حق تمام زمین شناخته می‌شود.

پس هر زمان که یاد صَهِیون را به خاطر می‌آورید، این مطلب را در نظر داشته باشید: خداوند فرمانروایی می‌کند. در صَهِیون، خداوند به مثابه پادشاه و الامقام، بر تخت سلطنت خود جلوس فرموده است (مزامیر ۹: ۱۱؛ اشعیا ۲۴: ۲۳). در همین صَهِیون، خداوند داوود را به عنوان پادشاهی که تابع اراده‌ی اوست و به نیابت از او فرمانروایی می‌کند، مستقر نموده است (مزامیر ۲: ۶؛ ۱۱۰: ۲). صرف نظر از ارتفاع ظاهری، صَهِیون مرتفع‌ترین کوه‌های زمین است (مزامیر ۴۸: ۲؛ به اشعیا ۲: ۲ مراجعه کنید)، زیرا از فراز آن خداوند بر تمامی اقوام برتری دارد (مزامیر ۹۹: ۲).

در قلب جهان، صَهِیون قرار گرفته است، جایی که خداوند، سلطان مطلق، حکمرانی خویش را اعمال می‌نماید. نجات‌های شاهانه خداوند از صَهِیون سرچشمه می‌گیرند (مزامیر ۱۴: ۷). به صَهِیون، تمامی قوم خداوند برای پرستش و ابراز وفاداری خود به سوی او گرد می‌آیند (مزامیر ۶۵: ۱؛ ۸۴: ۷). صَهِیون، مکانی است که در آن، جلال سلطنت خداوند را بیش از هر جای دیگری می‌توان

دید: اینجا عدن جدید است، زیباترین مکان بر روی زمین (مزامیر ۵۰: ۲). قوم خداوند، به حدی به آن عشق می‌ورزند که آرزو دارند بتوانند دائماً در آنجا زندگی کنند (مزامیر ۸۴: ۲-۴).

از این رو، صهیون به شکلی بی‌نظیر نماینده‌ی خداوند است، به گونه‌ای که در هیچ مکان دیگری یافت نمی‌شود. نام خداوند در آنجا ساکن است (اشعیا ۱۸: ۷). دیدن شکوه و بزرگی صهیون، معادل با دیدار از جلال و عظمت خداوند است (مزامیر ۲۷: ۴). اهانت به صهیون، مساوی با اهانت به خداوند می‌باشد (اشعیا ۳۷: ۲۲-۲۳). و همانطور که حکمرانی الهی از اورشلیم به اقصی نقاط جهان پرتوافکنی می‌کند، نام صهیون نیز در حلقه‌های متحدالمرکز گسترش می‌یابد. صهیون نه تنها به کوه معبد اشاره دارد، بلکه اغلب به کل اورشلیم اطلاق می‌گردد (اشعیا ۴۰: ۹)، که گاه به‌عنوان «دختر صهیون» یا «بانوی صهیون»؛ میکاه ۴: ۱۰ خوانده می‌شود. صهیون همچنین می‌تواند برای اشاره به کل قوم اسرائیل به کار رود (اشعیا ۵۱: ۱۶).

با در نظر داشتن این مطلب که صهیون نماد سلطنت شکست‌ناپذیر خداوند بر جهان است، از این رو سقوط صهیون به دست ملل دیگر شگفت‌انگیز است. چگونه ممکن است معبد، همان تخت سلطنت خداوند، می‌تواند به خاکستر تبدیل گردد (میکاه ۳: ۱۲؛ به مزامیر ۱۲۵: ۱ مراجعه نمایید)؟ پاسخ اینجاست که خود خداوند به سبب سرکشی قوم خویش در برابر پادشاهی‌اش، تخت سلطنت خویش را ترک نمود (ارمیا ۷: ۱۳-۱۴).

صهیون غایی

با این حال، حتی پس از ویرانی، صهیون همچنان وارث وعده‌های شگفت‌انگیزی باقی می‌ماند. انبیا وعده داده‌اند که خداوند بار دیگر در صهیون و در شکوهی فزون‌تر حکومت خواهد کرد (اشعیا ۴: ۳-۵؛ ۵۱: ۱۱). اما زمانی که خداوند در شخص عیسی مسیح بازگردد، نه از معبدی بر روی زمین، بلکه از معبد آسمانی، در صهیون سماوی سلطنت می‌کند (عبرانیان ۱۲: ۲۲؛ اول پطرس ۲: ۶). صهیون زمینی با آن همه عظمت، همواره نسخه‌ای از این صهیون نهایی و غایی بوده است. به شکوه و عظمت صهیون نخستین ببانیدشید، و اکنون دریابید که این صهیون نهایی پس از پیروزی کامل عیسی چه قدر باشکوه‌تر است. شما و من، شهروندان این صهیون سماوی هستیم. و روزی، این کوه تمامی آفرینش جدید را در بر خواهد گرفت.

این مقاله در مجله **تیبیل‌تاک** منتشر شده است.

دکتر متیو اچ. پُتن، کشیش کلیسای مشایخی عهد واقع در وندالیا، اوهایو است. وی همکار در نگارش کتاب «اصول گفتمان عبری: راهنمایی برای کار با نثر و شعر عبری» و نویسنده‌ی کتاب «تثنیه: مطالعه‌ای ۱۲ هفته‌ای» می‌باشد.